

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR



HAMAM MI? TAMAM MI?

Bol köpüklü bir
define arama macerası...



SALİH UYAN

CARPE
DIEM

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

HAMAM MI?
TAMAM MI?



SALİH UYAN

CARPE
DIEM

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Salih Uyan

1976 yılında İstanbul’da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini İstanbul’da tamamlayan yazar, üniversitede önce İngilizce Öğretmenliği, sonra Sosyoloji bölümlerinden mezun oldu. Eğitimin farklı kademelerinde öğretmen ve yönetici olarak görev yaptı.

Çeşitli yayın organlarında eğitim üzerine makaleler yazdı. Eğitim teknolojileri ve uzaktan eğitim alanlarında da özel çalışmalar yaptı.

2000 yılında Türkiye’nin ilk ‘Altın Örümcek’ ödüllü İngilizce eğitim platformu olan “dersimizinilgizce.com” sitesini kurdu. Ulusal ve uluslararası birçok eğitim teknolojileri konferansına konuşmacı olarak katılan yazar, halen bu alanda çalışmalarını sürdürmektedir.

Özel bir eğitim kurumunda yönetici olarak çalışan ve ulusal bir gazetede eğitimle ilgili köşe yazılarına devam eden yazar, evli ve iki çocuk babasıdır.

...

Yerde onlarca mektup var. Dedem birini bırakıp, öbürünü alıyor. Ve sürekli anlatıyor. Gözleri nemlenmiş gibi. Bir yandan da hafif hafif inliyor.

“Dede, niye inleyip duruyorsun?”

“Belim çok kötü Emir. Bir de böyle eski hatıraların içine gömülünce... İyice şey oldum.”

Son iki haftadır dedemin beli çok kötü durumda. Fıtık varmış. Fıtığın ne olduğunu tam bilmiyorum ama kötü bir şey olduğu kesin. Çünkü dedem otururken bile yüzünde bir acı var. Doktora gittiler ama işe yaramadı. Birkaç arkadaşı bel çektirmesini söylemiş. Ne demekse artık!

“Bak Emir, bu da askerden anneannene yazdığım mektup. Ama okuyamam.”

Dedemin yüzüne baktım. Gençlik günlerinden kopup gelen mahcup bir gülümseme vardı yüzünde. “Niye okuyamazsın?” diye sordum.

“E, daha nişanlıyız o zamanlar. Kim bilir neler yazmışımdır?”

“Tamam, bana okuma. Sen kendin oku.”

“Yok yok, okuyunca kötü oluyorum. Ah rahmetli, sağ olsaydı belime bir masaj yapardı, bir şeyciğim kalmazdı.”

“Ben yapayım mı dede?”

“Yok, kalsın. Dayın geçen hafta mahvetti zaten belimi.”

Dayım psikolog ama bir hafta önce fizyoterapistliğe soyunup dedemin beline garip hareketler yaptı. Neymiş, üniversitede anatomi dersi almışlar da kemiklerin güzergâhını biliyormuş da...

“Hakikaten dede” dedim. “Seni yüzüstü yatırıp bacaklarını kaldırıncı ne biçim ses gelmişti öyle ya?”

“Sorma Emir” dedi dedem belini tutarak, “Kırıyordu az daha belimi. A, bak! Bu da rahmetli babamın bana yazdığı son mektup.”

“Okuyalım mı?”

“Yok Emir. Okumayalım.”

“Ya dede, madem hiçbirisini okumayacaktık niye çıkardın bunları şimdi?”

“Ben merhemi arıyordum dolapta. Bulamadım. Çekmecenin arkasından düştü herhalde diye kurcalarken geldi kutu elime. Bir bakayım dedim. Ama içim kaldırmıyor bunları okumayı şimdi. Sonra belki.”

Dedemin yüzü gerilmişti. Yerde dağınık halde duran mektuplara baktım. Sararmış zarflar, kenarları yırtık pullar, mürekkebi dağılmış adresler... İyi de niye hiçbirisini okumuyoruz? Çok merak ediyorum.

“Dede, bir tane okuyalım, sonra kaldırırız” dedim en son gösterdiği mektuba doğru uzanarak. Dedem ses çıkarmadı. “Tamam, sadece bunu oku, sonra kaldıralım” dedi titreyen bir sesle.

Zarfın üzerine baktım. Sağ alt tarafta dedemin ismi ve bir adres vardı. Gönderen kısmında bir şey yazmıyordu.

Zarfı dikkatli bir şekilde tutup açtım. İçinden mektubu çıkardım ve “Sesli okuyayım mı dede?” diye sordum.

Dedem biraz durdu. Sonra, “Oku, zaten kısa bir mektup” dedi.

Ben de okumaya başladım.

“Sevgili oğlum Bahtiyar... Sana bu mektubu hasta yatağımdan yazıyorum. Öksürük nöbetlerim iyice arttı. Kolayca nefes alıp vermek ne büyük nimetmiş, şimdi anlıyorum. Halanlar bana çok iyi bakıyorlar. Sağ olsunlar, bir dediğimi iki etmiyorlar. Ama artık onlara da sıkıntı vermeye başladığımı hissediyorum. Halan başımdan ayrılamıyor. Hatta şu anda mektubu yazarken bile yanımda oturmuş yüzüme bakıyor.”

Bu paragraftan sonra bir boşluk bırakılmıştı mektupta. Başımı kaldırıp dedeme baktım. Ellerini gözlerine bastırmış oturuyordu. Ağlıyor muydu acaba?

“Dede” dedim. “Kötü olduysan okumayayım.”

“Yok yok, oku.”

Devam ettim.

“Bahtiyar, oğlum. Emri Hak vaki olmadan önce senin yüzünü görmeyi, sesini duymayı çok istiyorum. Ama nasip olur mu bilmem. Eğer izin alabilirsen önümüzdeki günlerde Afyon’a gel.”

İlk sayfa burada bitiyordu. Arkasını çevirip okumaya devam ettim.

“Şunu sakın unutma. Para mutluluk getirmez. Hatta çoğu zaman sıkıntıya sebep olur. Ama eğer parayı hayır işlerinde kullanmaya niyet edersen, akibetin de hayır olur. Hakkını helal et. Allah’a emanet ol! Seni çok seven baban Şemsettin.”

Dedem uzanıp mektubu elimden aldı ve “Bu mektubu zarfa geri koyalı tam kırt dört sene olmuş” dedi. Sonra hiçkırarak ağlamaya başladı.

“Dede, ne oldu?” diye sordum.

“Hemen yola çıkmam gerekiyordu. Ama ihmal ettim. Üç gün sonra yola çıkabildim. Gittiğimde ruhunu teslim etmişti babam. Hem de ben eve girmeden on dakika önce...”

Benim de gözlerim nemlendi. Bir şey diyemedim.

“O günden beri zarfı hiç açmamıştım. Birkaç kez elim gitti ama yapamadım. Çünkü ne zaman bu mektubu hatırlasam...”

Dedem daha fazla konuşmadı. Gözleri parçalı bulutlu, ıslak ıslak titriyordu. Mektubu yere koydu. Uzanıp tekrar elime aldım kâğıdı. İçimden bir kere daha okudum. Ön sayfayla arka sayfa arasında bir kopukluk var gibiydi. Çünkü arka sayfada “Dediklerimi sakın unutma” diye bir cümle vardı ama ilk sayfada unutulmaması gereken bir şey yok gibiydi.

Mektubu yüzüme doğru yaklaştırıp kokladım. Eski zamanlardan kalma hüznü bir koku doldu burnuma. Sonra kaldırıp ışığa doğru tuttum. Bunu neden yaptım bilmiyorum.

Ama eğer böyle yapmasaydım mektubun aslında iki sayfa değil dört sayfa olduğunu anlamayacaktık.

Ve bu hikâye de yazılmamış olacaktı.

...

“Dede, baksana! Sanki başka yazılar da yazılmış ama silinmiş gibi. Silik harfler gözüktüyor böyle ışığa tutunca.”

Dedem pek ilgilenmedi. Cebinden çıkardığı kocaman mendille burnunu siliyordu. Mektubu pencereden içeri dolan güneş ışığına doğru tutunca, ön ve arka sayfadaki kelimelerin aralarında daha silik başka kelimeler var gibi gözüktüyordu. Önce ne olduğunu anlayamadım. Sonra mektubun yazıldığı sararmış sayfanın kenarlarını inceledim. Sanki iki kat kâğıt var gibiydi. Tırnağımla mektubun köşesini hafifçe kazıyınca sayfa yaprak gibi açıldı. Dedeme baktım. Yine ellerini gözüne bastırmış oturuyordu.

“Dede, bu mektup iki sayfa” dedim.

“Biliyorum” dedi dedem. “Okudun ya demin.”

“Hayır hayır. İki yaprak yani. Dört sayfa yapıyor.”

Dedem birden gözlerini açtı. Sonra başını çevirip korku ve endişeyle bana baktı.

“Nasıl yani?”

“Baksana” dedim. “Köşesinden biraz zorlayınca böyle oldu.”

Mektubu uzatıp dedeme gösterdim. “Mürekkepten dolayı iki sayfa birbirine yapışmış. Tek sayfa gibi olmuş.”

Sonra çok dikkatli bir şekilde köşeden ayrılan yeri iki elimle tuttum ve soğanın zarını ayırır gibi hafifçe çektim. Ben çektikçe sayfalar birbirinden ayrıldı. Sayfalar tam olarak birbirinden ayrılınca ikisini de yan yana halının üzerine koydum. Sol-daki sayfada silik yazılar vardı. Mürekkep bulaştığı için zor okunuyordu. Sağdaki sayfada da bir ev resmi vardı.

“Emir” dedi zorlukla dedem. “Başka sayfalar da mı varmış mektupta?”

“Evet dede” dedim. “Yapıştığı için görmemişsin herhalde.”

“Ne yazıyor?”

Mektubu tekrar alıp iyice yakından baktım. Kelimeler birbirine geçmiş ama okunabiliyor. Okumaya başladım.

“Eğer geldiğinde hâlâ hayatta olursam bu yazdıklarımı konuşuruz. Ama sen geldiğinde ben gitmiş olursam diye sana bazı şeyler söyleyeceğim. Bu dünyada rızkımdan hiç endişe etmedim çok şükür.

Ve yine şükürler olsun ki çok rahat ve huzurlu bir hayat yaşadım. Kimseye borcum yok. Şu an bulduğum ev, evin içindeki eşyalar, kıyafetlerim ve bahçedeki meyve ağaçları dışında bir malım da yok. Mektubun bundan sonraki kısmını çok dikkatli bir şekilde oku. Babam Nurettin Efendi Kafkasya'dan Afyon'a geldiğinde..."

"Oo hayırdır? Dede torun ne yapıyorsunuz böyle bakalım?"

Babam ne ara gelmişti?

"Bunlar ne ya? Geçmişe doğru yolculuklar falan? Sevinç, yemek hazır mı? Ölüyorum açlıktan."

Babamın neşesi çok iyiydi de dedemin durumu bu neşeyi hiç kaldıracak gibi değildi.

Babam üzerini değiştirmek için odasına doğru gidince dedem aceleyle elimdeki sayfayı aldı, diğer sayfayla birlikte zarfa geri koydu. Sonra fısıldayarak "Emir, unut" dedi.

"Neyi unutayım dede?" dedim.

"Yaşananları."

Nasıl yani? Yine film sahnesi gibi bir şey yaşıyoruz.

"Dede, merak etmiyor musun ne yazdığını? Şunu bitirseydik bari."

"Geçen geçti artık oğlum," dedi dedem. Ama yüzünde çok garip bir ifade var.

Babam çizgili pijamalarını giyip salona geldiğinde dedem gözden kaybolmuştu.

Yerdeki o kadar mektubu ne ara topladı, ne çabuk içeri gitti bilmiyorum. Ama resmen panik yapmıştı koca adam.

Sofraya oturduğumuzda sadece babamla Neşe konuştular. Dedem gözlerini sofranın ortasına dikip bir şeyler yer gibi yaptı. Sofradan kalkıp salona geçtiğimizde kimse gelmeden dedemin yanına gidip “Dede, şu mektubu bir okuyalım. Belki önemli şeyler yazıyordur” dedim fısıldayarak.

“Evladım unut dedim sana. Unut!” dedi dedem sert bir şekilde.

Neler olup bittiğini anlayamıyordum.

“İyi de” dedim. “Ben meraktan ölürüm. En azından ben okuyayım. Sana söylemem.”

Bu da çok saçma olmuştu.

“Korkuyorum Emir” dedi dedem. “Zaten o mektup içimde bir yara. İkinci bir yara açılmasını istemiyorum.”

“Ama ikinci yara açıldı dede” dedim. “Şimdi mektubu tamamlayıp ameliyat etmemiz gerekiyor yarayı.”

Kelime oyunu yaparak hiç ikna edici olamadığımı dedemin yüzüne bakınca anladım. Acayip kararlı duruyordu.

“Tamam, şimdilik boş verelim” dedim. “Ama sa-
kın mektubu atma. Biraz vakit geçsin, düşünelim.”

“Atmam” dedi dedem. “Ama sen de bu konuyu bir daha açma.”

O mektup tekrar açılana kadar defalarca bu konuyu açacağımı biliyordu dedem. Ama artık nasıl bir şey yaşamışsa, o anda bu konudan uzaklaşmak ve unutmak istiyordu.

Ben de sesimi çıkarmadım.

Eğer gerçekten onun dediği gibi konuyu orada kapatsaydık, hayatımıza normal bir şekilde devam edecektik. Ben okula gidecektim, babam her akşam işyerinde yaşadığı garip şeyleri anlatacaktı, annem çok geç yatıyorum diye şikâyet etmeye devam edecekti, Neşe ödevlerine yardım etmiyorum diye beni suçlayacak ve kötü espriler yapacak, dayım da arada bir akşamları uğrayıp hayatımıza neşe katacaktı.

Ama konu kapanmadı.

Çünkü zarf açılmıştı bir kere.